

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΗΝΑ

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΝΤΟΣ

Είς μίαν Ἀγγλικὴν λέσχην ἐπιστημόνων, ἐγένετο ἓνα τρομακτικὸν καὶ φορικῶδες πείραμα πρὸ τίνος. Ἐνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς λέσχης ἀπηγχονίσθη διὰ τὴν ἀφηγηθῆ κατόπιν τὰς ἐντυπώσεις τοῦ εἰς τοὺς λοιποὺς φίλους του. Ὁ τολμηρὸς αὐτὸς πειραματιστὴς ἐμεινε δηλαδὴ κρεμασμένος μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἐσβυνεν ἡ ζωὴ του, ὁπότε οἱ φίλοι του ποὺ τον παρακολουθοῦσαν τὸν ἐξεκρέμασαν. Ἴδου λοιπὸν τὴ διηγήθη κατόπιν τοῦ ἀπαγχονισμοῦ του ὁ ἄγγελος αὐτός :

— « Ἀντελήφθην, ὅταν μοῦ ἀφήρσαν τὸ κάθισμα ποῦ ἐστήριζα τὰ πόδια μου, μιά τρομερὰ ἀλγυδὸνα ποῦ ἐννοίωσα στὸ λαιμὸ μου ἀπαράλλαχτα σὰν ὁ λαιμοδέτης μου νὰ καθίστατο ξεσφαιρὰ πολὺ στενός. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἄρχεται τὸ παραδοξότερον μέρος τῆς δοκιμῆς μου. Μετὰ τὸν πρῶτον πονον, ὅστις τὸ ὁμολογῶν, ἦτο ἴλιαν σφοδρός, ἀπώλεσα καθ' ὁλοκληρίαν τὴν συναίσθησιν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μετετεθῆν αἰφνιδίως εἰς νεον κόσμον, ὅστις ἐτύγχανε πολὺ μαγευτικώτερος καὶ τερπνότερος παρ' ὅσων τὸν ἐφαντάσθησαν ποτὲ οἱ ποιηταί. Κολυμπῶσα καὶ μοῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦμιον σὲ θάλασσα ἐλαιώδη. Τὸ αἰσθημὰ μου ἦτο τερπνότερον. Εὐκόλως καὶ ἄνευ κόπων διὰ τῆς ὑγρᾶς μάξης κολυμβῶν, εἶδα, ἐν μεγίστῃ ἀποστάσει, χερσεστάτην σμαραγδόχρουν νήσον. Ὁ πόθος μου ἦτο νὰ φθάσω πρὸς αὐτήν. Ἀναπαυτικῶς ὄθεν καὶ ἴλιαν εὐχαριστημένως διευσθυνὸν κολυμβῶν πρὸς ταύτην. Ἡ θάλασσα μετέβαλλε καθ' ἐκάστην στιγμὴν τὸν χρωματισμὸν τῆς. Καὶ ἄλλοτε μὲν παρίστατο σὰν ξανθὸ χρυσάφι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀντενακλῶντο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἄλλοτε δὲ ἐπερνε χρῶμα ζωηρὸν αἱματόχρουν. Ἡ ἀπόχρωσις αὐτὴ δὲν παρεῖχε τίποτε τὸ συγγερὸν ἢ τὸ ἀηδιάζον. Ἡ θάλασσα προσέλαβε ἐν τέλει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος, τὸ δὲ κωνοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἦσαν τὰ μάλλον προσέχοντα χρώματα. Μοῦ ἐφαίνετο πὼς ἐπλησίαζα σὲ κάποια νήσον. Κατὰ τὴν προσέγγισιν μου ἀνεπέδησε αἰφνης πλῆθος παραδόξως μετρηφισμένων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων αἱ ὄψεις μοῦ ἐφαίνοντο γνωσταί. Τέλος προσήγισα τὸ ἔδαφος. Χορδὸ, ἁρμονικωτάτων ἀνθρωπίνων φωνῶν, ἀνακατευμένων μὲ κελιδήματα πτηνῶν, μὲ ὑπεδεχθη. Βρισκόμουν ὡς βρέφος ἐντὸς τοῦ ἴκνου του καὶ ἦμιον ὀλίγον ἐρησθενημένος.

Ἐξάφην ἀνοῖξα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Ἡ χερσεστάτη καὶ μαγευτικὴ ἀποψις ἀμέσως ἐξηφανίσθη. Ἡ θεία ἁρμονία ἐξέλιπεν. Ἄνθρωποι μὲ παρετήρουν τώρα μετὰ ζωηρᾶς περιεργείας, ἀνεγνώριστα δὲ οἱ ἦσαν τὰ μέλη τοῦ συλλόγου μας. Τὸ ἄλγος τοῦ λαιμοῦ μου ὑπερέβαινε πᾶσαν περιγραφὴν. Ἐἶχον συνέλθει εἰς τὸν ἐαυτὸν μου. Οἱ φίλοι μου ἐγκαίρως, εὐτυχῶς, ἀπέσπασαν τὸ σχοινίον τοῦ λαιμοῦ μου. Ἦμιον ἐρησθενημένος ὅπως δυνήθω νὰ καταστῶ τὴν περιέργειαν τῶν φίλων μου. Ὅτι ἀνέκτησα τὰς δυνάμεις ὅπως ὁμιλήσω, τοὺς ἀφηγήθη πιστῶς πῶς ἦδον ἡσθάνθη ἀπαγχονισθεὶς. Ὅλιγον ἀπίστευτα πάντα ταῦτα. Κι' ἐν τούτοις τὰ μετεφράσαμεν ἀπὸ ἀγγλικῶν περιοδικῶν. Πάντως τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, οἱ πνιγόμενοι ἀσθάνονται πράγματι ἄλλόκοτα συναισθημάτα...

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

σορευομένου κύργου, πανυψηλοῦ, ἐπιβλητικοῦ, σκυθρωποτάτου. Αἱ ἐπάξεις τοῦ κύργου ἦσαν ἐτοιμώροποι. Τὰ παραθύρα τοῦ κατασκότεινα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωάνθαν Ἀρχερ.

5 Μαῖου

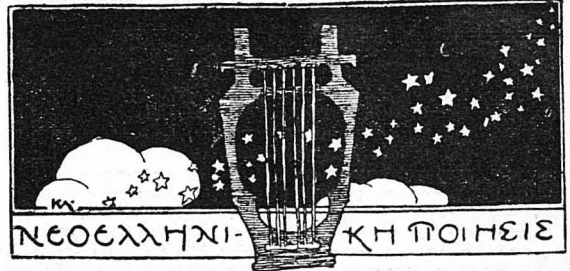
Τὸ ἄμαξι ἐσταμάτησε ξαφνικά, ὁ ὀδηγὸς ἐπήδησε κάτω καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χεῖρ του νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κατέβω κι' ἐγώ. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἐπρόσεξα τὴν τεραστίαν δυνάμει τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Τὸ χεῖρ του ἐφαίνετο χαλύβδινο !.

Κατόπιν μοῦ κατέβασε ὅλες τὰς ἀποσκευαίς, σὰν νὰ ἦσαν παιχνιδάκια καὶ τὰς ἐτοποθέτησε ἐμπρὸς σὲ μιά πόρτα τοῦ κύργου, μεγάλη, ἀψιδωτὴ, μὲ θυρόφυλλα ντυμένα μὲ σίδερο καὶ κερφωμένα μὲ καρφία χονδρὰ καὶ μεγάλα.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἄμαξελάτης κήδησε πάλι στὸ ἄμαξι του κι' ἐχάθηκε στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς αὐλῆς, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ λέξι...

Ἔμεινα ἔτσι μόνος ἐμπρὸς τῆ κλειστῆ πόρτα, μόνος μῶνα στὸ σκότος, ἀδυνατῶν νὰ ἐξηγήσω ὅλες αὐτὰς τὰς παραδοξότητες...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἄρραβωνίζομαι, στὸ χεῖρ Χρυσὸ μοῦ βάζουν δαχτυλίδι, Δὲν εἶμαι μόνος, ἤρρα ταῖρι Σύντροφου θάχω σ' τὸ ταξίδι.

Εἶχα φτερά μ' αὐτὰ πετοῦσα Στ' ἀστέρια ἀπάγου, στ' ἄνθη χάμου, Μιά κόρη, μιά μαυρομματοῦσα, Μ' ἔκρινε δένει τὰ φτερά μου.

Κ' ἐκεῖ ποῦ παίρνει καὶ τὰ δένει Καὶ μὲ κυττάζει ντροπαλῆ Καὶ μοῦ γελᾷ χαριτωμένῃ, Μὲ τέτοια γλώσσα μοῦ μιλεῖ :

Ἄφησε τ' ἄνθη καὶ τ' ἀστέρια, Κι' ἀκούμπησε σ' ἐμὲ καὶ στάσου, Δόσε στὰ χέρια μου τὰ χέρια, Καὶ στὰ φιλιὰ μου τὰ φιλιὰ σου.

Γύρε σὲ μιά πιστὴ ἀγκαλιά, Κράτει τὰ μάτια σου κλεισμένα, Κι' ἐγὼ σὲ φέρνω στὴ φωλιὰ Σ' αὐτὴ ποῦ ἐτοίμασα γιὰ σένα.

Σὰ μέλισσα δουλευτικῆ, Σὰ μέλισσα μέσ' ἔς τὴ κυψελὴ Συμμάζωσα, φυλάγω ἐκεῖ Γιὰ σὲ τὸ πιὸ καθάριο μέλι.

Κι' ὅτι ζητοῦσε ἀπ' τὴ φύσιν Ἄπ' τὴν ἀγάπῃ ὅλου τοῦ κόσμου Γιὰ σὲ ἐκεῖ μέσα τὰχει κλείσει Ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτός μου.

Γλυκεῖα φωλιὰ ποῦ δὲν τὴ φτάνει Τοῦ κόσμου ἡ γάλη κι' ἡ βοή ! Μέσα σ' αὐτὴ βροῖσει λιμάνι Ἡ θαλοσόδαρτη ζωὴ.

Ποῖ εἶν' ἡ ζωὴ; Μὴν εἶνε ἡ πλάσι, Μὴν εἶνε τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια, Τὰ πέλαγα, ἡ στερεῖς, τὰ δάση, Κι' οἱ ἀρχοντιῆς καὶ τὰ παλάτια ;

Μὴν εἶνε ἡ λύσσα τοῦ πολέμου, Ὁ πλοῦτος μὲ τὰ χρήματά του, Ἡ δόξα, ἡ φήμη ; Ποῦ, καλὲ μου, Ποῦ βρῖσκεται ἡ ζωὴ ἐδῶ κάτω ;

Ποῦ; Κι' ὡς τὰ τώρα κι' ἀπὸ πρῶτα Καὶ σ' τῶν αἰῶνων τοὺς αἰῶνας Ὅλ' ἡ ζωὴ—ἔμένα ῥεῖτα— Εἶνε ὁ μικρὸς περιστεριώνας !

Κι' ὅποιος τὴν ταπεινὴ του χάρι Γιὰ τὰ μεγάλα τὴν ἐσχάση Ὅταν ἡ κούρασι τὸν πάρῃ, Ποῦ θαῦρη γιὰ νὰ ξεποστᾷσῃ ;

Ποῦ θαῦρη ; πουθενά ! καὶ ξένη Θὰ ἰδῇ τριγύρω του τὴ χεῖρ Καὶ μιά κατάρα ἀπελεισιμένη Στὴν ψευτέρα τὴ ζωὴ θ' ἀφήσῃ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

